

húzhassák nyakukat a hurokból. Már a teheráni konferencián "eldöntik", hogy a háború után a békét a három csalónak az Egyesült Államoknak, a Szovjetuniónak és Angliának kell majd "fenntartania". A teheráni tárgyalások egyik szünetében Rooseveltn így számol be fiának, Elliottnak erről: "Megállapodtunk, hogy ha kell, erőszakkal is megóvjuk a békét. Fő célunk annak megállapítása volt, hogy a háború utáni világban melyek képezik majd az egyes országok számára a biztonsági övezeteket." ⁴⁷

Világos beszéd! Félreérthetetlen utalás a "biztonsági övezetbe" sorolt államok igában tartásának szükség szerinti módszereire.

A biztonsági övezetek létrehozása

A Szovjetunió már a második világháború megvívásának feltételéül szabta Kelet-Európa újgyarmatosításának lehetőségét. A jóvátételen túl gazdasági kizsákmányolásának lehetőségével. Az Egyesült Államok is, Anglia is boldogan ígérte, majd adta oda mások javait. Amint látni fogjuk, a háború utáni osztozkodásnál ez nem is volt kérdés, hogy az oroszok által kiszemelt államok befolyási övezetébe, ha úgy jobban tetszik biztonsági övezetébe kerüljenek. Némi problémát okozott ugyan, hogy a Szovjetunió olyan államokat is követelt, amelyek Angliának és Franciaországnak már a háború megkezdése előtt szövetségese volt. Ide tartozik elsősorban Lengyelország és Csehszlovákia. Vagy Albániát is említhetnénk, aki ugyan nem volt szövetségese fenti hatalmaknak, de a nagyhatalmak ellenfeleinek korai áldozata. Valószínű, ebbe a kategóriába lett volna sorolható Magyarország is, ha a hazai zsidóság a láthatatlan szabadkőműves hatalom utasítására nem rángatta volna bele a világháborúba.

Sem Rooseveltn, sem Churchill nem volt tekintettel arra, hogy a Szovjetunió által "kívánt" nemzetek mely oldalon vettek részt a második világháborúban. Magyarországnak ugyan értésére adták, hogy Hitler utolsó csatlósaként a Szovjetunió vazallusává kell válnia, de hogyan kerülhet oda Lengyelország? Aki "élvezte" Anglia területi és politikai garanciáit és ennek következményeként első áldozata lett a német katonai gépezetnek. Vagy Csehszlovákia? Aki éppen Anglia és Franciaország szövetségeseként, azok tanácsára "társult be" a Német Birodalomba. Bulgária sem harcolt a

szövetségesek ellen. Mégis valamennyiüknek a nyakába öntötték ezt a különös ajándékot, amelyet pedig nem kértek.

A "maradék Csehszlovákia" Németországgal kötött különös uniója ellen csodálatosképpen az antanthatalmak csak igen körültekintő óvatossággal emeltek szót, nem úgy, mint a német-osztrák első világháború utáni egyesülés idején tették. Pedig a cseh-morva protektorátus létrejötte angol-francia nézőpontból azonos elbírálás alá lett volna vonható.

A helyzet fonákságát látva a két szabadkőműves család; Roosevelt és Churchill Sztálinnal megegyezve ezeket az államokat a Szovjetunió biztonsági övezetének nevezve a Szovjetunióknak adták. Sztálin azzal próbálta a helyzetet magyarázni, hogy azért van szüksége e "szomszéd államokra", hogy a jövőben elkerülhesse az olyan váratlan agressziót, mint amilyen Németország részéről 1941. június 22-én érte. Ez az érvelés úgy, ahogy van, komolytalannak mondható. Magyarországot ugyan ennek jegyében tették meglehetősen furcsa módon a Szovjetunió szomszédjává, de Bulgária és Albánia kívül esett a szomszédságon. Elég egy felületes pillantást vetni a térképre, hogy ez az ütköző zóna elmélet dugába dőljön. Hiszen ennek alapján a Szovjetunióknak Törökországra és Iránra is igénye lehetett volna, vagy akár Afganisztánra is. Igaz, a Szovjetunió az afganisztáni "biztonsági övezet" megszerzéséért Amerika jóváhagyásával tíz éves háborút indított 1978-ban, majd súlyos veszteségek árán dögvégezetlenül visszavonult. Törökország esetében megelégedett volna a Boszporusz használati jogával is. Színleg ennek megtagadása miatt nem társult Hitler háromhatalmi szövetségéhez, de ezt Amerikától sem kapta meg.

A sztálini biztonsági övezet fogalma különösen a gazdasági szakértőket indítja mosolyra, hiszen ezeket az

államokat a Szovjetunió kezdettől saját hűbéri birtokaként kezelte. Még a háborús jóvátételt sem szedte be, amikor saját politikai és gazdasági ideológiáját is rájuk kény-szerítette. Ha ezeket az országokat valóban biztonsága érdekében vonja politikai környezetébe, akkor számára sokkal nagyobb előnnyel járt volna, ha meghagyja azok kapitalistának nevezett társadalmi rendszerét, amelyekből gazdaságának fejlettebb termékekkel való ellátását biztosíthatja. Mintahogy azt Finnország esetében tehette. Itt azonban egészen másról van szó. Európa térképének vizsgálata során szembetűnik az úgynevezett szocialista országok összefüggő tömbje. Ha ezt még kiegészítjük Jugoszláviával, aki Oroszországnak, s egyben jogutódjának, a Szovjetunióknak önkéntes vazallusa volt és maradt. Ahol a szocialista társadalmi rendszer még a Szovjetuniót is túlélte. Lelki szemeinkkel képzeljük hozzá ehhez a tömbhöz Görögországot is, amelynek megszerzésére a háború után a Szovjetunió komoly erőfeszítéseket tett. Mivel azonban a háborús adásvételben Görögország nem szerepelt, az Egyesült Államok fegyveres erejével megvédelmezte. Ez a tény mindennél jobban bizonyítja, hogy a kelet-európai vazallus államok az Egyesült Államok jóváhagyásával kerültek a Szovjetunió birtokába.

Sztálin terve szerint az az ötven év, amelynek idejére vazallusai kizsákmányolására lehetőséget kapott,⁴⁸ elegendő lesz ezeknek az államoknak az előkommunizálására, majd egy következő háborús konfliktussal könnyűszerrel mondhatni "saját kérésükre" a Szovjetunióhoz lesznek csatolhatók. Egy ilyen megoldás nagyon is beleillett a láthatatlan világhatalom szabadkőműves terveibe. Nyilvánvaló, ennek ideológiai és gazdasági előkészítése lehetetlen lett volna egy plurális társadalmi szerkezetben. A gazdaságok szabad versenyen alapuló működésével meg-

oldhatatlan lett volna azok beintegrálása a szovjet gazdaságba. Erre kizárólag a tervgazdálkodású államkapitalista diktatúra alkalmas. A szocialistának nevezett államkapitalizmus kialakításához a második világháborúval elszegényedett országok esetében könyörtelen diktatúrára volt szükség, hiszen a magántulajdonban lévő termelőeszközök, gyárak és üzemek törvényes államosításához szükséges pénznek még a töredéke sem állt rendelkezésre. Az ipar esetében ez mégis jóval könnyebben ment, mint a mezőgazdaságban. A koncentrált ipari üzemek, gyárak tulajdonosait reakciónak bélyegezve börtönbe vetették, vagyonát elkobozták. Akik elmenekültek, azok vagyona ugyancsak elkobozható volt. A kisiparostól megvonták működési engedélyét, miáltal belekényszerült a kisipari termelőszövetkezetekbe. A mezőgazdaság teljes szövetkeztetése azonban komoly akadályokba ütközött. Itt a kisipar példája szóba sem jöhetett. A kisiparosok termékének hiányát a társadalom akár hosszabb ideig is nélkülözni képes. A napi szükségleteket a cipészek, borbélyok, lakatosok stb. feketén úgylis kielégítik. A mezőgazdaság termékeire azonban folyamatosan szükség van. Egyszerűbben kifejezve: enni mindennap és mindenkinek kell. A paraszt pedig kevésbé függ az államtól. Erőgépe a ló, szállító járműve a kocsis és a mindennél fontosabb termőföld mind a saját tulajdonában van, akárcsak a munkaereje. "Iparengedélyre" nincs szüksége. Ha nem engedik termékét értékesíteni, akkor csak saját fogyasztására termel. Az évszázadok óta meglévő önállóságát a földművesek egyik országban sem hajlandók ingyen, zavaros ígéretek fejében feladni. Az új kommunista világrend gyors kialakításában a kelet-európai gyarmatokon a parasztság ellenállása mutatkozik a legnagyobb akadálynak. Az új kollaboráns zsidó oligarchia és szekértolók

minden erőszakossága, kegyetlensége hiábavalónak bizonyult. Úgy tűnik, a szovjet szabadkőműves hatalom minderre felkészült, hisz tudjuk, nem ment ez könnyen a Szovjetunióban sem. Ezért volt szüksége a három nagy csalónak megállapodnia a béke szükség szerinti fegyverrel való megvédésére is.

Magyarországon a vártnál is nagyobb ellenállásba ütköztek a kolhozok szervezői. Nem segített semmiféle erőszak, teljesíthetetlen beszolgáltatási kötelezettség, megfizethetetlen mértékű adókivetés vagy a személyek elleni fizikai durvaság. Volt rá eset, hogy a házi tűzhelyébe kapaszkodó parasztasszonyt tűzhelyével együtt vonszolták be a tanácsházára, a szövetkezeti belépési nyilatkozat aláírására, de még ez is eredménytelennek bizonyult.

Lengyelországban, ahol Magyarországhoz hasonlóan a mezőgazdasági termelést ugyancsak a hagyományos kisgazdaságok jellemzik, ez a folyamat a parasztság hasonló ellenállását váltotta ki. Itt – Magyarországgal ellentétben – még azzal sem manipulálhatták, hogy hazája elvesztette a háborút, s annak következményeit tűrni kell. Hasonló volt a helyzet Bulgáriában is, bár ott a szláv szolidaritás segített valamit. A mezőgazdaság adottságai jóval kedvezőtlenebbek voltak, akár Magyarországénál, akár pedig Lengyelországénál.

Csehszlovákia, Románia és Kelet-Németország jóval szerényebb megművelhető területtel rendelkezett, s így a mezőgazdaság jelentősége sokkal kisebb volt.

A magyar parasztság ellenállása olyan nagy volt, hogy a szovjet vezetés – kihasználva Sztálin halálát – rákényszerült a Lenin által megfogalmazott NEP-módszer bevezetésére. Egyes kutatók tudni vélik, hogy ezek az állapotok összefüggésben álltak Sztálin máig rejtélyes halálával is. Amennyiben igaznak bizonyulna, hogy Sztálin váratlan halálába

környezete valami módon "besegített", úgy ennek érvelésében a magyar és lengyel parasztság, nemkülönben az állandóan emelkedő normáit már teljesíteni nem tudó munkásság ellenállása egészen biztos, hogy jelentős szerepet játszott. Az erőszak eddigi módszere helyett újat kell keresni.

A láthatatlan tervezők új, az eddiginél sokkal környértelembb megoldást dolgoztak ki. Annál is inkább, mert a NEP bevezetésével a kommunista ellenesség – látens módon ugyan – olyan méreteket öltött, amely egy újabb "békés" szocializálás lehetőségét kizárni látszott. A tüzzel-vassal összeboronált termelőszövetkezetek úgyszólván teljes mértékben feloszlottak. A munkásság a normarendszer enyhítésével végre kifújta magát. Ez az "egy lépés hátra" időszak párosult a Szovjetunióban folyó hatalmi harccal. Hruscsov ugyan rövid utódlási torzsalkodást követően Sztálin örökébe verekedte magát, de nem egészen azonos hatalmat tudhatott magáénak. A hatalom megragadásának legfontosabb eszköze a "kollektív vezetés" elve őt magát kötelezte. Így a sztálini hatalmat meg kellett osztania. A miniszterelnöki hivatalt első lépcsőben kénytelen volt legyőzött vetélytársának, Malenkovnak átengedni.

A moszkvai hatalmi birkózás ezzel nem ért véget. Úgy tűnik, Hruscsov első titkári megválasztása idején az apparátusban Sztálin hívei még jelentős többségben voltak. Ezek kiebrudalásához egy új kampányra volt szükség. Ezt szolgálja az 1956. február 14-25. között megtartott, a Szovjetunió Kommunista Pártjának XX. kongresszusa, ahol Hruscsov meghirdeti a két világrendszer "békés együttélésének" szükségességét, a háború elkerülhetőségét, valamint a Hruscsov számára ebben az időben legfontosabbat, a sztálini személyi kultuszának elítélését. Itt hangzik el Hruscsov titkos beszéde, amely feltárja és beismeri a szovjet

uralom kegyetlenkedéseit. Hruscsov és környezete gondoskodott arról, hogy a titkosnak nevezett beszéd szövege "kiszivárogon" a nyugati sajtó számára. Így a Szabad Európa Rádió adásaiból a magyar lakosság is gyorsan megismerhette Hruscsov legújabb attrakcióját. A hruscsovi kritika megzavarta a világ kommunistáinak szinte teljes egészét. Mivel a magyarországi zsidó-kommunista hatalom kegyetlenkedése a kezére adott magyar nemzet felett meghaladta a többi kelet-európai vazallusok bármelyikét érthető, hogy a zavarodottság is itt volt a legnagyobb. Ennek következményeit a láthatatlan szervezők alaposan ki is használták.

A XX. kongresszus befejezését követő hetekben a magyar kommunista hatalom titkos szervezésében megalakul a Petőfi Kör, amelynek oly nagy szerepe lesz az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc kirobbantásában. Éppen ezért a szovjet XX. pártkongresszus önkritikája és a Petőfi Kör megalakulásának ez a furcsa egybeesése nem tekinthető a véletlen művének.

A magyar kommunisták zsidó vezetése a XX. kongresszusi szennyes kitergetése után aggódni kezdett, vajon elegendő lesz-e a Varsói Szerződés ürügye a szovjet csapatok hosszú távú magyarországi állomásoztatásához? A bekövetkezett események egyértelműen bizonyítják, hogy – minden bizonnyal a New York-i titkos hatalommal történt egyeztetést követően – nem tartották ezt elegendőnek. A New York-i szabadkőművesek minden eshetőségre felkészülve, a zsidóság hatalmának átmentésére két alternatívát dolgoztak ki. Mindkét megoldás nemcsak feltételezte, hanem szükségesnek is tartotta a szovjet csapatok további magyarországi állomásoztatását.

Első változat: Békés, ám hangos átmenet a hatalmi struktúra (az egypárti diktatúra) átmentésével. Valamilyen kon-

szenzus létrehozása a szovjet csapatok számukra további állomásoztatására.

E megoldás kétségtelen hátránya, hogy az ország javai feletti uralom zsidó monopóliuma az eddigi formában nem tartható meg. Ebben az esetben a lakosság által megtermelt javak teljes lefölözött mennyiségének elzsidósítása nem lesz megvalósítható, annak jelentős részét meg kell osztani a nem zsidó származású, a politikai zűrzavar következtében felkapaszkodó vezetők egy részével. Mi által a legfőbb cél: "A nem zsidók pénzének mindenáron való megszerzése." Komoly csorbát szenved.

Második változat: Nyílt felkelés provokálása, fasiszta és antiszemita jelszavak kíséretében. Ezzel bizonyíthatóvá válik a fasizmus visszatérésének veszélye, amely szükségessé teszi a szovjet csapatok beavatkozását, majd állomásoztatásának meghosszabbítását.

Az összes várható körülmények mérlegelése és elemzése után olyan döntés született, hogy a második változat egy rövid lefolyású átmeneti nemzetközi vihar ellenére összehasonlíthatatlanul jobban biztosítja a Status quo fenntartását, az államkapitalista társadalmi és gazdasági rend ötvenéves próbaidejének kitöltését. Erre annál is nagyobb szükség van, mert a gazdaság szocialista (államkapitalista) átalakítása még távolról sem fejeződött be, hisz a mezőgazdaság túlnyomó többségében még magánszektorként működik. Ez pedig nem teszi lehetővé az élelmiszerellátás közponosítását, krízis esetén hatalmi embargóját.

A hatalom békés átmentése ugyancsak kiszámíthatatlan veszélyeket rejt a többi vazallus állam vonatkozásában is. Lengyelországban hasonló gondokkal küzd a zsidó-kommunista vezetés. A lengyelek már eddig is a magyaroknál jelentősebb mértékben fejezték ki elégedetlenségüket. Lengyelország – bár maga is vazallusa a Szovjetuniónak –

e szocialistának nevezett társaságba való besorolása más körülmények között történt, mint Magyarorszáé. Őt Magyarországgal ellentétben nem vesztes, hanem győztes államként kényszerítették oda. Bár a Szovjetunió nemigen mutatott kíméletet a kezére adott országok nemzeti érzelmeire, mégis nagyobb nemzetközi szolidaritásra lehetett számítani, mint Magyarország esetében.

Nem volt jobb a helyzet a többi szocialista gyarmat esetében sem. A háború befejezése után tíz évvel gazdaságuk nemhogy a háború előtti, de még a háború alatti gazdasági állapotokat sem érték el.

A megoldás tehát kézenfekvő! Nem szabad megvárni a vazallus államok egységes fellépésének kialakulását a Szovjetunió ellen. Bár a szovjet haderő képes lenne azok egyidejű felkelésének katonai vérbefojtására, s a háborúban győztes hatalmak beavatkozásától sem kell tartania – hisz megállapodtak a béke fegyveres megőrzésében – mégis egy ilyen "béke védelem" rossz fényt vetne, és alaposan meg is nehezítené a kapitalista gyarmatok "felszabadításához" szükséges fellázítását. Márpedig ez a Szovjetunió háború utáni feladatát képezi, hiszen ennek álcázására találták ki az egész hidegháborús szélhámosságot. A második világháború legfőbb célja tulajdonképpen nemcsak Németország leverése volt, hanem jó alkalom a világ gyarmatbirodalmának újrafelosztására. Rooseveltnemcsak a német és japán gazdasági versenytársat tartotta veszélyesnek, hanem Angliát és Franciaországot is, akiket a második világháború nélkül aligha tudott volna csőbe húzni.

A gyarmatok újraelosztására készített terv végrehajtásának pedig még nagyon az elején tartanak. Jószerével még csak Franciaország ázsiai birtokait sikerült fellázítani, de még itt is jó néhány évre lesz szükség, mire függetlenségi mozgalmuk befejezhető, "önállóságuk" Amerika számára

hasznosítható lesz. Afrikában Iránon és Egyiptomon kívül még alig érzékelhető valami a gyarmatok forradalmi lázongásából. E gyarmatok olaj- és ásványkincseinek megszerzésére indított titkos háborúk győzelme és az új állapotok konszolidációja még messze van. Megvalósításához nem évek, sokkal inkább évtizedekre van szükség. A Szovjetunió gyarmati attrakciókhoz szükséges politikai, diplomáciai, nem utolsósorban katonai erejét nem szabad elforgácsolni a katonailag megszállva tartott vazallusai egyenként és folyamatosan jelentkező ellenszegüléseire, megfenyítésére. Sokkal célszerűbb kiválasztani közülük egyet, s azt elrettentő példaként olyan szigorúan megbüntetni, hogy a többieknek hosszú időre kedvét szegje mindenfajta "békétlenkedéssel" szemben.

Ki kellett választani tehát, ki legyen az a fekete bárány, amelyen a port el kell verni. Mint általában, ezúttal is kizárásos alapon döntöttek. Az oroszok szívük szerint Kelet-Németországot választották volna. Hiszen a második világháborúban ő volt a kiszemelt főellenség. A győztes hatalmak mindenkorai érdekei szerint is nagyon fontos Németország folyamatos gyengítése. A saját gazdasági konjunktúrájuk minél hosszabb idejű fenntartása ezt mindenképpen igényli. Csakhogy a német lakosság nagy érdeklődést mutat, és igen sokan szimpatizálnak a szocialista eszmékkel. Magam is tapasztaltam a nyolcvanas évek elején, hogy Németország keleti oldalán tömegével voltak találhatók – nemcsak a párt oligarchái –, akik kommunistákbak voltak az orosz kommunistáknál is. Az 1953 nyarán szovjet ügynökök által provokált "ellenforradalmi felkelés" néhány szovjet tank láttán szinte magától kimúlt. A szovjet titkos rendőrség 1953-as keletnémet fiaskója már eleve kizártta tette egy két vagy három évvel későbbi próbálkozás lehetőségét. Kelet-Németország különben sem jöhetett

számításba, hiszen Hruscsov álmaiban már megfogalmazódott a hosszú távú szovjet-német gazdasági együttműködés óhaja. Amint látni fogjuk, ennek az Egyesült Államok ellenére történő masszív szorgalmazása vezetett 1964-ben bekövetkezett bukásához is.

Lengyelország, ahol a politikai vezetést Magyarország-hoz hasonlóan szinte kizárólag a zsidóság reprezentálja, s ugyanúgy tehetetlen a mezőgazdaság átszervezésében. Az ipari termelést pedig folyamatos és látványos tüntetések jellemzik. Egy forradalmi megmozdulás felszítására, majd leverésére alkalmas is, és szovjet nézőpontból kívánatos is lenne. Az ország viszonylag nagy népessége, de még inkább vazallussá kényszerítésének körülményei miatt nem tűnik jó megoldásnak. Csehszlovákia abban az időben még szóba sem jöhet, hisz ő is győztes állam, jelentős bonyodalmakkal járna. A ravasz románok már titokban ekkor is keresik a kapcsolatot Kínával. Az Egyesült Államok felé is kialakulóban van az a közvetítői kapcsolat, amely az egész hidegháború idején nagy szolgálatot tesz a Szovjetuniónak. Kár lenne megszakítani! Bulgária a régi szláv testvér, hűséges szolga, semmiféle okot nem adott egy esetleges gorombaságra.

Nem marad tehát más, mint Magyarország. Történelmi előélete is leginkább predesztinálja egy alapos megleckéztatásra. A világ második győztes proletár forradalmát Horthy, sokkal inkább Prónay csapatai leverték, a 133 napos uralmat erőszakkal megdöntötte. A második világháborúban a Szovjetunióval szemben Hitler utolsó csatlósa, s most a parasztság oly makacsul ellenáll a szocialista átalakulással, hogy a Moszkvában hosszú évekig kiképzett kommunista zsidók minden igyekezte hiábavalónak bizonyult. Munkásosztálya sem értékeli kellőképpen az új társadalmi rendszer által biztosított szo-

cialista vívmányokat. A Varsói Szerződés nem tűnik egyértelműen elegendőnek a szovjet csapatok további magyarországi állomásoztatására, megerősítésére más ürügyet is kell tehát keresni. Annál is inkább, mert a néhány év múlva, az elkerülhetetlen hazai politikusi elit kialakulásával a szovjet csapatok békeszerződésbeli kivonásának követelése, akár ha szocialista retorika csomagolásában is, elkerülhetetlenné válik majd.

Az Osztrák Államszerződés várható megkötésére tekintettel az ausztriai Baden bei Wien-ben állomásozó szovjet tisztcsoport már 1955 tavaszán megtervezte maradását. Ha nem Ausztriában, hát Magyarországon. Nem állt szándékukban visszavonulni a Szovjetunióba. Mint ahogy a szovjet kormánynak sem állt, sem szándékában, sem érdekében visszavezényelni őket a Szovjetunióba. És valóban a szovjet csapatok Ausztria elhagyása után nem a Szovjetunióba vonultak vissza, hanem áttelepültek Magyarországra. Főleg a Dunántúlt "vették birtokukba".

A Szovjetunió és magyarországi helytartói 1956-os forradalommal kapcsolatos üzeneteiről a magyar újságolvasók egy szűk csoportja, akik olvasói voltak a Pest Megyei Hírlapnak, csak 1992. november végén szerezhették tudomást dr. Tamáska Loránd: Álcázott államcsíny? című nyilatkozata alapján. Bánó Attila készített vele interjút. Ezt a nyilatkozatot később újságcikként megküldte a Hunnia című folyóiratnak is, aki az 1994. évi októberi számában: Ötszáz gramm prágai sonka címen csaknem szó szerint megismételve adta közre. Dr. Tamáska Loránd a Hunniának korabeli naplója alapján cikksorozatot ígért, de írása befejezetlen maradt, mivel az értelmetlen halál, vagy valaki más kivette kezéből a tollat. A Pest Megyei Hírlap és a Hunnia hivatkozott cikkét a függelékben teljes terjedelmében közöljük.

Dr. Tamáska Loránd kórboncnok orvosként dolgozott, és 1961 végén települt át az akkor még Nyugat-Németországba. 1956-os szabadságharcunk előzményeiről fontos információkkal rendelkezett, amelyet mint a politikától távol álló intellektüel magába zárt. Úgy tűnik, élete utolsó szakaszában mégsem kívánta magával vinni a sírba. Ismeretei egy nagyon fontos részét – még harmincéves emigrációja ellenére is – megosztotta nemzetével. Magyar hálával köszönjük neki. Őszintén sajnáljuk, hogy nem talált időben módot mindannak elmondására, amit még elmondhatott volna.

Dr. Tamáska Loránd szerint 1956 októberében nem népfelkelés vagy forradalom, pláne nem ellenforradalom volt, hanem az oroszok és magyarországi helytartóik által már 1955-ben kitervelt, később megszervezett és 1956. október 23-án céltudatosan kirobbantott puccs, egy államcsíny, amelynek az Osztrák Államszerződés megkötését követően Magyarország további orosz megszállását kellett igazolnia.

A szerző minden esetben megjelöli információi forrását, így azokban nincs okunk kételkedni. Az első ilyen "kútfő" Baljakin szovjet orvos alezredes, akivel egy Kecskeméten öngyilkosságot elkövető szovjet főhadnagy exhumálása alkalmával ismerkedett meg, majd jó kollegális barátság keletkezett a két orvos között. Baljakin egyébként az ausztriai szovjet megszálló csapatok Baden bei Wien-i katonai bíróságán teljesített szolgálatot. 1955 őszén Bécsből hívta fel a szerzőt telefonon. Az Osztrák Államszerződés megkötése után a főhadiszállás elhagyja Baden bei Wien-t, és a tiszti vonatszerelvény Budapesten halad keresztül. Kérte, hogy a megjelölt időben okvetlen menjen ki a Keleti pályaudvarra, mert fontos dolgot akar megbeszélni vele. A két órás pályaudvari séta ellenére a már indulásban lévő szerelvényről súgta dr. Tamáska fülébe: "Kolléga úr, jól

tudja, hogy az orosz csapatok elhagyják Ausztriát, és annak az lesz a következménye, hogy Magyarországon lesznek bizonyos változások. Ne higgyen ezeknek az átmeneti jelenségeknek, nehogy elgaloppírozza magát, mert annak később igen hátrányos következményei lehetnek."

Bár ebben az időben van némi zavarodottság a magyar politikai életben, de kevés ahhoz, hogy abból messzelátó következtetéseket lehetett volna levonni. Érthető, hogy akkor még dr. Tamáska sem értette meg; kollégája mire is céloz. Baljakin a korabeli felfogás szerint nagy titkot árult el. Ha kiderül, akár életével is fizethetett volna érte. Miért tette? A választ majd csak 1956 májusában ismerjük meg. Dr. Tamáska ebben az időben tudott egy szakszervezet által szervezett szovjetunióbeli kirándulás keretében kijutni Moszkvába. A Szovjet Honvédelmi Minisztérium törvényszéki orvostani intézetében felkereste Baljakint. Az intézeti látogatás befejeztével vendéglátója kikísérte. Az épület előtt az oroszokról becsmérlően nyilatkozva vallja meg, ő nem orosz, hanem tatár. Minden bizonnyal származása ébresztette fel szimpátiáját a magyarok iránt. Búcsúzásakor még egyszer felhívta dr. Tamáska figyelmét: "Ne feledkezzék meg arról, amit tavaly a Keleti pályaudvaron mondtam." Dr. Tamáska csak 1956. november 23. után értette meg a furcsa, de nagyon is jóindulatú figyelemztetést.

A következő különös információt maga Kádár János szolgáltatja. A kor "divatjának" megfelelően gyakran van módja tapasztalnia, dr. Tamáska Lorándnak, hogy személye különböző fűrészek célpontja. Egy alkalommal félelmetes erők veszik célba. Kelemen Endre és Alapy Gyula támadása kivédéséhez kénytelen protekcióért folyamodni, mégpedig Kádár Jánoshoz, aki ekkor már börtönéből szabadulva a Pest Megyei Pártbizottság titkára. Dr. Tamáska nevéből ítélve

lehetséges, hogy Kádár János feleségének valamilyen szintű rokonságához tartozhatott. Tesz is írásában erről egy homályos megjegyzést: "Janikovszky Béla már 1945 előtt kapcsolatban volt Kádár Jánossal, ismerte kapcsolatomat Kádár későbbi feleségének családjához."

Talán ez a magyarázata, hogy éppen Kádár Jánoshoz fordult segítségért. Kádár 1956. július 18-án délután 4 óra után fogadta. A négy órás beszélgetés során dr. Tamáska panaszaire Kádár mindvégig amolyan unalmas politikusi megjegyzéseivel reagált, mint a "vannak még hibák elvtársak, de folyamatosan javítjuk őket". Kádár birkatürelme azonban alaposan felingerelte és értelmetlennek találta a további beszélgetést. Dr. Tamáska így folytatja: "Felugrottam a fotelból és gyors léptekkel mentem az ajtó felé. Kádár felugrott, mondhatni utánam futott, az ajtónál elért, jobb felső karomat megfogva visszahúzott, és szó szerint a következő történelmi fontosságú kinyilatkoztatást tette: Nono, ne legyen olyan heves, legyen még egy kis türelemmel, várjon nyugodtan – és ezt mondja meg az egyetemi hallgatóknak is – elárulom magának, hogy itt ősszel, októberben forradalmi úton sok minden meg fog változni."

A megtörtént események után világos, egyértelmű beszéd! Kár, hogy az akkor gyakori politikai frázisok között nem lehetett komolyan venni!

Dr. Tamáska részletesen foglalkozik azzal a félelemmel, amely a pesti zsidóságot az Osztrák Államszerződés megkötése után jellemezte. Ezzel kapcsolatban az esetleges antiszemita vád elkerülése érdekében siet leszögezni, hogy sógora zsidó, és 1944. március 19. után ő maga is számos zsidót mentett meg a deportálástól, mégpedig a törvényes lehetőségek mellőzésével. Ennek előrebocsátásával így folytatja: "Ezek ellenére is azt kell mondanom – és sok zsidó is azt véli – nem volt helyes az a telhetetlenség, mellyel 1945

után a zsidók minden vezető állást, fontos funkciót a kormányban, a pártban, az államigazgatási szervekben, különösen az ÁVH-ban, de az egyetemeken, az Akadémiában, a kultuszminisztériumban stb., maguknak kaparintottak, és így a 45 éves orosz megszállás nem egy proletár, hanem egy zsidó diktatúrával lett azonos. Sokan beszéltek zsidó-rasszizmusról és népszerű volt a következő vicc! Mi a különbség a jeruzsálemi és a pesti kormány között? Az, hogy a jeruzsálemi kormánynak van egy arab tagja is. A pesti kormány akkor kivétel nélkül zsidókból állott, tehát nem volt még egy magyar tagja sem."

Vajon hiheti-e bárki, hogy az ország teljes irányító apparátusa – dr. Tamáska leírásában egyébként nem volt semmi túlzás – véletlenül került teljes zsidó uralom alá? Rákosi minden vezető funkció betöltése esetén megkérdezte a javaslattevőt, hogy a jelölt zsidó-e. Így történt ez Kopácsi Sándor Budapest rendőrfőkapitánnyá való kinevezése alkalmával is.⁴⁹ Környezetétől tudjuk, hogy szigorúan megparancsolta, hogy a vezető amerikai újságok naponta az asztalára kerüljenek. Azok pedig kivétel nélkül már akkor is zsidó termékek voltak. Állítólag magánéletében – titokban – a zsidó rituálék szerint élt. Minden túlzás nélkül elmondhatjuk tehát, hogy Magyarország ezeréves története során elő ízben került teljes zsidó uralom alá.

Az ország kormányzását is a zsidó párhuzamosság jellemzi. Megtalálni ebben a hideget is, a meleget is. Kétségtelen, Rákosi uralmát végig a hideg jellemzi. Ez azonban nem zárja ki annak lehetőségét, hogy egy vezéráldozattal ugyanaz az apparátus áttérjen a meleg irányítási módszerekre, ha átmeneti érdekei azt kívánják. Ezt történt 1953-ban Nagy Imre átmeneti előtérbe állításával.

Dr. Tamáska szerint a zsidó vezetők félelmükben egy lassú, permanens átmenetben látták átmenthetőnek

hatalmukat, s e taktika részeként hívta életre a Petőfi Kört, amely tulajdonképpen a pártközpont "leányvállalata" volt. Feladata az "áthangolás". Irányítója Kiss Károly – ismét egy zsidó – volt. Ő írta elő a vitaindító témát, az előadót, de még a fontosabb közbeszólók személyét is. A "meggyőződéses reformer" Tánczos Gábor csak azt tette, amire Kiss Károlytól utasítást kapott. A párt elképzelései szerint az értelmiségi érdekcsoportok számára kívánták megteremteni azt a zárt fórumot, ahol büntetéstől való félelem nélkül kikiabálhatják többéves sérelmeiket, csalódásaikat. Ez a lehetőség ugyanis a becsapott, elnyomott és kizsákmányolt munkásosztály számára az államilag támogatott hétvégi labdarúgó meccseken évek óta létezett.

Anélkül, hogy vitatnánk a Petőfi Kör párt által történő rendezését, ezúttal korrigálnunk kell a szerző okfejtését. A Petőfi Kört a párt vezetése nem a hatalom békés átmentésére hozta létre, hanem pontosan ellenkezőleg, az értelmiség – különösképpen az írók – vezette forradalmi hangulat felszítására. Az országos méretű és célú eseményeket egyébként sem Budapesten tervezték, hanem New Yorkban és Moszkvában. Ezekről a tervezőktől – amint majd látni fogjuk – mi sem állt távolabb, mint egy magyarországi békés átmenet a hatalom átmentésével. Az idő erre még nem érett meg. Ennek ideje majd csak 1989-ben jön el, és majdani eszközt nem Petőfi Körnek, hanem "ellenzéki kerekasztalnak" fogják hívni.

Az Írók Szövetsége "lázadása" alól nagyon is kilógott a Dávid-csillag. Vajon bízhatott-e a magyar hazafi abban a zsidó Méray Tiborban, aki oly "meggyőzően" ecsetelte az amerikai imperialisták koreai háborúban elkövetett embertelenségeit? Talán a Sztálin-díjas ugyancsak zsidó Aczél Tamás, vagy Háy Gyula, akik fércműveikért a Rákosi-rendszerben irigylt és kiváltságos helyzetben voltak,

érdekeltek lettek volna az orosz csapatok Magyarországról való kivonulásában? Ezt nyilván senki sem gondolhatja komolyan. Sokkal inkább beavatott cinkosai voltak a zsidó-kommunista hatalomnak. Nehéz elképzelni, hogy a "lábadó" írók ne lettek volna beavatva a hatalom különös mesterkedéseibe, hiszen ellenségesnek tűnő megnyilvánulásaik valóságos lökést adtak a nemzeti érzelmű ifjúság és felnőttek mesterséges "ellenforradalmának" megszervezéséhez. Hangoskodásuk alkalmas terepet biztosított a kulisszák mögé vonult pártvezetés szerepének elkendőzésére. Ugyanakkor a valódi hazafiak szításával komoly segítséget adott az előzetes forgatókönyv szerinti megtorlások számára a forradalom leverése utáni bűnbakkal való leszámolásokhoz.

Csak a Petőfi Kör be nem avatott vitatkozói hitték naivan, hogy az Osztrák Államszerződés megkötését követően az orosz csapatok a párizsi békeszerződés szerint kivonulnak majd Magyarországról és visszaáll az 1949 előtti koalíciós állapot. Nagyon jelentős kül- és belföldi erők viszont minden erejüket megfeszítve dolgoztak azon, nehogy ez az állapot bekövetkezzen. Gondoljunk csak a Szabad Európa rádió, az Amerikai Hangja rádió, az amerikai vezető lapok harsogó uszító szovjetellenes propagandájára. Ezt kiegészítendő lépett sorompóba a Petőfi Kör, az Írók Szövetsége, az újságírók és felsorolni is sok volna a gomba módra szaporodó ellenzéki szervezeteket, akik mind a magyar nemzettudat megdolgozásán munkálkodtak. Tevékenységükön kívül még egy azonosság jellemezte őket: többnyire közvetlenül, esetenként áttételesen, de valamennyien zsidó irányítás alatt állottak.

A "végtermék" megteremtésébe beavatott elvtársak, többnyire KISZ-tagok, Petőfi körösök. Fasiszta szellemű jelszavakkal, antiszemita feliratok firkálásával terelték az

eseményeket a beavatkozás jogosságát igazoló "ellenforradalom" felé. A kormány naponkénti sürgősségi átalakítása ugyancsak a jobboldali – főleg fasiszta – erők hatalom megszerzésére való törekvését volt hivatva bizonygatni. Ennek egyenes következménye, hogy a végcélt illetően mint Nagy Imre, mint Kádár János be voltak avatva.

Keresztény erkölcsű nemzetünk – benne akkor 26 éves önmagam is – nem ismerhette fel, sőt fel sem tételezte azt a galád szélhámoszást, amelyet ez a nemzetidegen zsidó kisebbség a nyakára ülve űzött vele. Megbocsáthatatlan gonoszságával immár nemcsak pénzére, anyagi javaira, hanem az életére is tört.

Úgy tűnik, a forradalom kitörésének napja 1956. október 23. is – ahogy ma mondjuk – előre beprogramozott időpont volt. Szűcs Miklós vezérkari ezredes már október 20-án parancsot kap honvédelmi miniszterétől, hogy készítsen riadó tervet, és gondoskodjék a főváros fontos objektumainak védelméről, tekintettel egy várható ellenforradalomra. Ma már az is köztudott, hogy Erdélyben ugyancsak október 20-án szovjet egységek indultak a magyar határ felé. Tyihonov altábornagy, a budapesti Honvédelmi Minisztérium tanácsadója pedig október 23-án délután 17 és 18 óra között, már tudni véli, hogy Budapesten ellenforradalom van, amelynek leverésére a Magyar Honvédség képtelen és szükséges a szovjet csapatok beavatkozása. Mellőzve a magyar párt vagy állami vezetéssel történő bármilyen előzetes egyeztetést, felhívta Antonov hadseregtábornokot, a Varsói Szerződés vezérkari főnökét és engedélyt kért a fővárosi ellenforradalmi erők leveréséhez a székesfehérvári gépesített hadtest Budapestre való rendelésére. Antonov az engedélyt megadta, mégpedig annak ellenére, hogy Gerő Ernő provokációs rádióbeszéde csak este 20 órakor kezdődött. A szovjet páncélosok annak rendje-módja szerint elindultak

érdekeltek lettek volna az orosz csapatok Magyarországról való kivonulásában? Ezt nyilván senki sem gondolhatja komolyan. Sokkal inkább beavatott cinkosai voltak a zsidó-kommunista hatalomnak. Nehéz elképzelni, hogy a "lábadó" írók ne lettek volna beavatva a hatalom különös mesterkedéseibe, hiszen ellenségesnek tűnő megnyilvánulásaik valóságos lökést adtak a nemzeti érzelmű ifjúság és felnőttek mesterséges "ellenforradalmának" megszervezéséhez. Hangoskodásuk alkalmas terepet biztosított a kulisszák mögé vonult pártvezetés szerepének elkendőzésére. Ugyanakkor a valódi hazafiak szításával komoly segítséget adott az előzetes forgatókönyv szerinti megtorlások számára a forradalom leverése utáni bűnbakkal való leszámolásokhoz.

Csak a Petőfi Kör be nem avatott vitatkozoí-hitték naivan, hogy az Osztrák Államszerződés megkötését követően az orosz csapatok a párizsi békeszerződés szerint kivonulnak majd Magyarországról és visszaáll az 1949 előtti koalíciós állapot. Nagyon jelentős kül- és belföldi erők viszont minden erejüket megfeszítve dolgoztak azon, nehogy ez az állapot bekövetkezzen. Gondoljunk csak a Szabad Európa rádió, az Amerikai Hangja rádió, az amerikai vezető lapok harsogó uszító szovjetellenes propagandájára. Ezt kiegészítendő lépett sorompóba a Petőfi Kör, az Írók Szövetsége, az újságírók és felsorolni is sok volna a gomba módra szaporodó ellenzéki szervezeteket, akik mind a magyar nemzettudat megdolgozásán munkálkodtak. Tevékenységükön kívül még egy azonosság jellemezte őket: többnyire közvetlenül, esetenként áttételesen, de valamennyien zsidó irányítás alatt állottak.

A "végtermék" megteremtésébe beavatott elvtársak, többnyire KISZ-tagok, Petőfi körösök. Fasiszta szellemű jelszavakkal, antiszemita feliratok firkálásával terelték az

eseményeket a beavatkozás jogosságát igazoló "ellenforradalom" felé. A kormány naponkénti sürgősségi átalakítása ugyancsak a jobboldali – főleg fasiszta – erők hatalom megszerzésére való törekvését volt hivatva bizonygatni. Ennek egyenes következménye, hogy a végcélt illetően mint Nagy Imre, mint Kádár János be voltak avatva.

Keresztény erkölcsű nemzetünk – benne akkor 26 éves önmagam is – nem ismerhette fel, sőt fel sem tételezte azt a galád szélhámoszást, amelyet ez a nemzetidegen zsidó kisebbség a nyakára ültetve ültetett vele. Megbocsáthatatlan gonoszságával immár nemcsak pénzére, anyagi javaira, hanem az életére is tört.

Úgy tűnik, a forradalom kitörésének napja 1956. október 23. is – ahogy ma mondjuk – előre beprogramozott időpont volt. Szűcs Miklós vezérkari ezredes már október 20-án parancsot kap honvédelmi miniszterétől, hogy készítsen riadó tervet, és gondoskodjék a főváros fontos objektumainak védelméről, tekintettel egy várható ellenforradalomra. Ma már az is köztudott, hogy Erdélyben ugyancsak október 20-án szovjet egységek indultak a magyar határ felé. Tyihonov altábornagy, a budapesti Honvédelmi Minisztérium tanácsadója pedig október 23-án délután 17 és 18 óra között, már tudni véli, hogy Budapesten ellenforradalom van, amelynek leverésére a Magyar Honvédség képtelen és szükséges a szovjet csapatok beavatkozása. Mellőzve a magyar párt vagy állami vezetéssel történő bármilyen előzetes egyeztetést, felhívta Antonov hadseregtábornokot, a Varsói Szerződés vezérkari főnökét és engedélyt kért a fővárosi ellenforradalmi erők leveréséhez a székesfehérvári gépesített hadtest Budapestre való rendelésére. Antonov az engedélyt megadta, mégpedig annak ellenére, hogy Gerő Ernő provokációs rádióbeszéde csak este 20 órakor kezdődött. A szovjet páncélosok annak rendje-módja szerint elindultak

Székesfehérvárról, hogy a forgatókönyv szerinti bevetésre megfelelő időben a kijelölt helyen legyenek.

Október 23-án Piros László belügyminiszter már a reggeli órákban betiltott minden tüntetést, bár a hangulat nagyon feszült volt, biztos tüntetést jósolni mégsem lehetett. Ezzel valósággal ingerelte az egyetemi ifjúságot, most már tüntetni akart, és ebben egyáltalán nem volt tekintettel Piros László betiltására. A párt központi vezetősége, és a belügyminiszter a gyülekező tömeg láttán 14 óra 23 perckor idegességet színlelve visszavonta a tilalmat. A Parlament előtt hatalmas tömeg gyűlt össze. Addig már tüntetőcsoportok – főleg munkások – nagy erőfeszítések árán ledöntötték a Dózsa György úti Sztálin-szobrot. A Bem téren gyülekező tüntetők – jelentős részük diák – a rádió épületéhez vonult. A diákok követelték, hogy közvetítse a rádió tizenhat pontos határozatukat. Megkezdődött az alkudozás. A rádió vezetői erre hajlandónak mutatkoztak, kivéve a szovjet csapatok kivonására vonatkozó felhívást. az első órákban a tömeg nagy türelmet mutatott. A tüntetők szeme láttára több ízben is ÁVH-s erősítés vonult be a rádió épületébe. Mivel azonban a diákok követelésével kapcsolatos egyezkedés nagyon elhúzódott, a tömeg idegessége egyre fokozódott, mígnem kő, téglák, konyhaedények záporoztak a rádió épületére. A tömeg hangulata egyre fenyegetőbbé vált. Benke Valéria, a rádió igazgatója a stúdióba kérte az ellenzék vezető tagjait; Losonczy Gézát, Vásárhelyi Miklóst és Szabó Zoltánt, de ekkor már ők sem mertek a tömeghez szólni.⁵⁰

A rádióval mesterségesen keltett huzavona megtette hatását, végsőkéig felkorbácsolta a tömeg hangulatát. Ezt még tovább fokozta a jugoszláviai tárgyalásairól hazaérkező Gerő Ernő, a párt első titkára jól időzített, este 8 órakor sugárzott ablakokba helyezett rádiókból a tömeg által is hallott provokatív rádióbeszéde. Számos történész és kom-

mentátor szerint a Gerő-beszéd szándékos provokáció volt.

⁵¹ Az erőszak elszabadulásához már csak egy puskalövés hiányzott. De ez sem váratott magára sokáig. Az épület felé nyomuló tömeg ellen az ÁVH-s örök kezdetben tűzoltó fecskendőket, majd könnyfakasztó gránátokat vetett be. Egy üres rádiós közvetítő kocsival a tömeg betörte a rádió épületének külső főkapuját. Az ÁVH-sok szuronyos rohama azonban kiszorította őket a Bródy Sándor utcából, közben lövések is eldördültek. Vitatni sem lehet, hogy akkor az ÁVH-sok lőttek a tömegbe. Ezt követően villámgyorsan terjedt a hír, hogy "a rádiónál ÁVH-sok lőnek a diákokra". Ezt nem lehetett hisztériakeltésnek nevezni, hiszen a lövések hangja jelentős távolságból is hallható volt. A tömeg szolidaritása megerősödött. Emberek sokasága tódult a Bródy Sándor utca felé.

Máig vitatott forrásból a tömeg ezután egyre több fegyverhez jutott, amelyet ebben a felfokozott hangulatban használt is. Számos tanulmány érvelésében olvashatjuk, hogy a tüntetés elfojtására kivezényelt honvéd tisztviselők, honvédek többsége átadta a fegyverét a tüntetőknek. Aki ebben az időben volt katona, az bizonyára mosolyogva ingatja fejét. A fegyver elvesztése, vagy másnak való átadása főbenjáró bűnnek számított, a legnagyobb fegyelemsértés, amit katona egyáltalán elkövethet. Büntetése is a legszigorúbb volt. Nehéz elképzelni olyan helyzetet, amikor ezt bármely katona vállalja. Tüntetni a katona különben sem fegyverrel megy. A fegyverek egészen más úton jutottak a tüntetők kezébe, annál is inkább, mert nem néhány darabról van szó. Dr. Tamáska ennek feltárásához is értékes adalékkal szolgál. Leírja: saját szemével látta, hogy október 23-án este 8 és 9 óra között a Madách körúton "kék" rendőrök osztogatták a puskákat az ellenforradalmároknak. Ezzel kapcsolatban megjegyzi: Kopácsi

Sándor Budapest rendőrfőkapitánya olyan utasítást adott rendőreinek, hogy megtámadásuk esetén minden ellenállás nélkül azonnal adják át fegyvereiket az ellenforradalmároknak. Mindeddig egyetlen, az 1956-os eseményekkel foglalkozó tanulmányban sem találkoztunk olyan állítással, hogy a Madách körúton ellenforradalmárok támadták volna meg ebben az időben a rendőröket. Kopácsi emlékiratában a honvéd alakulatokra fogta a fegyverek osztogatását. Ugyanitt dr. Tamáska megerősíti azt a több információból ismert hírt, hogy október 23. előtt sok fegyvert szállítottak a Kilián-laktanyába, ahol pedig éppen megbízhatatlan paraszt és kulákgyerékek teljesítettek fegyvertelen munkaszolgálatot. Ráadásul ezeket az újonnan odaszállított fegyvereket teljesen őrízetlenül hagyták szinte csábítva a megbízhatatlansággal megalázott munkaszolgálatosokat azok "ellopására". Az előzetes terveknek megfelelően az itt lévő munkásszázalóaljaknak is fel kellett lázadniuk a "népi hatalom" ellen, és átállni az ellenforradalmárok oldalára. Ez Maléter titkos jóváhagyásával később meg is történt. Maléter ebben az időben nyilvánosan még a felkelés leverését irányította. Nincs kétségünk aziránt, hogy Maléter Pál a "fasiszta ellenforradalom" kiprovokálásában a beavart kommunisták közé tartozott. E minőségében áll át később a forradalom oldalára is. Balszerencséjére "elvtársai" a szabadságharc leverése után cserbenhagyták, és Rajk László sorsára juttatják. A Kilián-laktanya parancsnokáról Maléter Pál ezredesről érdekes véleményt sejtet Mičunovič Jugoszlávia moszkvai nagykövete, aki részt vett a Hruscsov–Malenkov–Titó megbeszélésén 1956. november 2-ről 3-ra virradó éjszaka. Amikor a szovjet megszállás kiterjesztésének szükségességét elemezték, természetesen szükségesnek tartották, hogy ebben magyarországi kommunista közreműködők is részt vegyenek. Kádár és Münnich mellett

további személyek "alkalmasságát" vizsgálták. A jugoszlávok Losonczyt is ajánlották, de Hruscsovék elvetik, Nagy Imre gyanús emberének tartják. Szóba kerül Maléter Pál neve is. Hruscsovék a jugoszlávok véleményét szeretnék hallani, de ők bizonytalanok, nem ismerik. Mičunovič megjegyzi: "Hruscsov és Malenkov hallgatnak, mint a sír, pedig ők ismerik Malétert." ⁵² Nehezen vitatható, hogy Maléter Pál a zsidó tervezők beavatott embere volt. Hogy mégis kivégezték? A páholynak "most erre volt szüksége". Nem feledkeztek azonban meg zsidó özvegyéről, akit Harisch Ernő, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum akkori főigazgatója – persze zsidó – már a hatvanas években az intézetben alkalmazott. Csak mellékesen jegyzem meg; engem ebben az időben – bár csak egy kis község nemzetőrpárancsnoka voltam – még fizikai munkahelyemről is elbocsátottak. Szüleimet pedig a tanácsházára beidéztek és megverték.

A kék rendőröktől kapott, és a Kilián-laktanyában lázas sietséggel kiosztott fegyverekkel a tömeg megostromolta a rádiót. 24-én a kora reggeli órákban fokozatosan benyomultak a rádió épületébe. Reggel 9 órára a forradalmárok teljesen uralták a helyzetet.